

Pkt. 1 i Udvalget vedr. Trossamfund:

Trosbekendelse for Den Kristne Menighed, København og Holstebro

Bekendelse og lære i hovedtræk:

1. Vi tror på en almægtig Gud og Fader, på hans søn Jesus Kristus og på den Hellige Ånd.
2. Vi tror, at Jesus blev undfanget af den Hellige Ånd og født af jomfru Maria, sådan som skrifterne omtaler det.
3. Vi tror, at fordi børnene har del i kød og blod, måtte Jesus også nødvendigvis få del deri, hvis han overhovedet skulle kunne komme os til hjælp i vor nød og frelse os ud af vort fald; thi det er jo ikke engle, han tager sig af, det er Abrahams slægt, han tager sig af. Hebr. 2,14-15.
4. *Fristelser.* Vi tror, at Jesus i sit køds dage blev fristet som os, eftersom han for syndens skyld havde iført sig menneskekød. Men vi tror, at han under alle prøvelser sejrede, fordi han ikke havde en jordisk far, men var undfanget af den Hellige Ånd. I Åndens kraft kunne han da sejre i allehånde fristelser så fuldstændig, at der ikke fandtes svig i hans mund, ej heller kunne nogen overbevise ham om synd. Hebr. 4,15. Joh.6,38.
Vi tror, at Jesus vandt sin store sejr ved at lide efter kødet, idet han ifølge sin kødelige herkomst er født af Davids slægt. Rom.8,3. Derved fik han indviet en ny og levende vej gennem forhænet, som er hans kød. Dette værk begyndte så snart Jesus lærte at skille mellem godt og ondt, og var fuldendt på Golgata kors, da han udbød: "Det er fuldbragt!". Da revnede forhænet mellem det hellige og det aller helligste fra øverst til nederst. Der var indviet en vej gennem kødet lige ind til Faderen. Selvfornægtelsens vej, korsets vej, lidelsens vej, dødens vej.
Vi tror, at frelste syndere har adgang til at vandre på denne vej, Mesterens vej; men at kun et ringe antal kristne gør det, fordi de fleste er fjender af Kristi kors og Kristi lidelser. Hebr. 2,11 og 17-18. Er vi forligt med Gud ved hans Søns død, medens vi endnu var fjender (syndernes forladelse), så skal vi langt snarere, efter at vi nu er blevet forligt, frelses ved hans liv. Rom 5.10. Det sidste er vandring i lyset, vandring på vejen, efter at vi har fået tilgivelse.
5. *Den Hellige Ånd.* Vi tror, at summen af Kristi værk, ligger ophobet i hans ånd. For det hedder, at Jesu Kristi ånd, han som også blev gjort levende efter ånden. Derfor er Jesu Kristi ånd, han som er den anden Adam, blevet til en levendegørende ånd. Efter at nu Jesus er oprejst fra de døde og er blevet herliggjort af sin Far, har han fået den Hellige Ånd, som var lovet, så udgød han da denne på pinsefestens dag. Ap.g. 2,33. Alle som nu lyder Ånden, får Ånden. Ap.g.5,32.
6. *Dåb.* Vi tror på troendes dåb, da Gud ikke kan indgå nogen samvittighedspagt med små ubevidste væsener. Ej heller har disse små vandret i noget gammelt levned, så de efter dåben skulle leve ét helt nyt liv. Rom. 6,4. Ej heller har de et kødets legeme at afskære, eftersom de aldrig har syndet; men de er uskyldige, og himlenes rige hører sådanne til.
Men vi ved at voksne folk har levet efter kødet, og derfor trænger en Kristi omskærelse, så de kan få aflagt det kødelige legeme, det legeme som syndede. Kol.2,11-12. Dette skal begraves med ham, for at vi også skal opvækkes med ham for at leve et helt nyt liv. Rom. 6,4-5.
7. *Nadver.* Vi tror på nadveren, for der er skrevet: Og han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: "Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!" Ligeså tog

han også kalken efter aftensmåltidet og sagde: ”Denne kalk er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer. Luk.22,19-20.

Men er Kristus i jer, da er vel legemet dødt på grund af synden, dvs. ordrene eller ledelsen for mit liv kommer ikke fra mit legeme, fordi synden bor i det; men ånden er liv pga. retfærdigheden, dvs. Kristus leder ved sin gode Hellige Ånd mit liv. Under denne ledelse er kødet med dets lyster korsfestet, de råder ikke, men er døde og magtesløse. Derfor hedder det også: Så formaner jeg jer da, brødre! Ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsdyrkelse. Rom 12,1. Skønt det er dødt pga. synden, så er det levende, når det sættes under Åndens drift, ligesom en økse er død i sig selv, men bliver levende, når nogen bruger den.

Det er denne død, som forkyndes under nadveren. Den, der spiser brødet eller drikker Herrens kalk på uværdig vis, pådrager sig altså skyld over for Herrens legeme; for Herren holdt sig legeme i døden så længe han vandret hernede, og til slut ofret han det på korset. Han levede altid under dette: ”Ske ikke min vilje, men din”. Den vilje han fik, i og med at han iførte sig kød som børnene, den vilje ofrede han. Hebr. 2,14 og 18. For han søgte Faderens vilje og velbehag. Nadveren bliver derfor et selvransagende måltid. Dersom man ikke ænses, at det er Herrens legeme, spiser og drikker man sig selv en dom til.

8. *Enhed.* Vi tror på enheden i legemet, da vi jo blev døbt med én Ånd til at være ét legeme, enten vi er jøder eller grækere, trælle eller fri; og alle har vi inddrukket samme Ånd. 1.Kor.12.13. Når vi derfor alle drives af samme Ånd og er lydige mod denne ene Ånd, da er samfundet i orden mellem os indbyrdes, ligesom vort forhold til Faderen og Sønnen er sådan, som Gud vil det skal være. Dette er legemets enhed, dvs. Menigheden. Anden Menighed har Faderen, Sønnen og den Hellige Ånd ikke stiftet på denne jord.